

смелият момък весело се изсмиваше, поклащаше глава.

— Мене не ме хваща... Не бойте се. Аз съм оставен тук за да бдя на престолнината. И не мога да я напусна.

Нищо не бе в състояние да го отклони от решението му. Когато регентката Анна научи за страшната напасть, тя веднага остави децата си в Царева ливада и замина към престолнината, където я викаше нейният дълг. Тя не можеше да остави Петър сам да се бори с това, което тя смяташе наказание от бога.

А от далеч тя и не подозираше колко голямо бе бедствието, колко напреднало опустошението. Щом стигна в Търнов, тя веднага събра синклита и намери, че повечето от половината болярски семейства са избягали от Трапезица в летните си къщи, из Хем, край Истрия, за да се спасят от безжалостната заплаха.

Княз Петър докладва за всичко сторено, за това, което би могло още да се направи, за надеждите и опасенията на целебниците. Ако не завалеше един силен, продължителен дъжд, заразата щеше да остане тук-там и винаги можеше да пламне отново. Размислиха дали е нужно да се съобщи на царя и решиха, че и сам Иоан Асен да се върне, не би могъл нищо да помогне. По-добре беше да не се тревожи сърцето му, тъкмо сега, когато имаше най-много нужда от всички свои сили.

Регентката разтвори щедро царското съкровище. Отделиха нови гробища, извън градските стени. Там, в огромен трап, изгаряха труповете. Почнаха строежа на голяма болница между Ксилофора и Шомина крепост. Болни и мъртви трябваше да се отделят напълно от здравите и живите. Анна накара да викат из града новите й наредби. Наказанията за укривателите бяха безмилостни. На тях, които прибраха вещи от заразени къщи, се изгаряше къщата също тъй, както и на чумавия.

Денем тя обикаляше болницата, заградена от целебници, които не й позволяваха да се допира до нещастните, разпитваше ги да